ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

της 1ης Σεπτεμβρίου 2015*

«Ασφαλιστικά μέτρα — Πρόσβαση στα έγγραφα των θεσμικών οργάνων — Κανονισμός (ΕΚ) 1049/2001 — Έγγραφα τα οποία διαβιβάστηκαν στην Επιτροπή από τις γαλλικές αρχές στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται από την οδηγία 98/34/ΕΚ — Εναντίωση της Γαλλίας στη δημοσιοποίηση των εγγράφων — Απόφαση με την οποία επιτρέπεται σε τρίτον πρόσβαση στα έγγραφα — Αίτηση αναστολής εκτελέσεως — Επείγον — Fumus boni juris — Στάθμιση συμφερόντων»

Στην υπόθεση T-344/15 R,

Γαλλική Δημοκρατία, εκπροσωπούμενη από τους F. Alabrune, G. de Bergues, D. Colas και F. Fize,

προσφεύγουσα,

κατά

Ευρωπαϊκής Επιτροπής, εκπροσωπούμενης από τους J. Baquero Cruz και F. Clotuche-Duvieusart,

καθής,

με αντικείμενο αίτηση αναστολής εκτελέσεως της αποφάσεως GESTDEM 2014/6064, της 21ης Απριλίου 2015, σχετικά με επιβεβαιωτική αίτηση για πρόσβαση σε έγγραφα δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), με την οποία η Επιτροπή επέτρεψε την πρόσβαση σε δύο έγγραφα προερχόμενα από τις γαλλικές αρχές, τα οποία της είχαν διαβιβαστεί στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται από την οδηγία 98/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και προδιαγραφών και των κανόνων σχετικά με τις υπηρεσίες της κοινωνίας των πληροφοριών (ΕΕ L 204, σ. 37),

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

Διάταξη

Ιστορικό της διαφοράς, διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

1 Η οδηγία 98/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και προδιαγραφών και των κανόνων σχετικά με τις υπηρεσίες της κοινωνίας των πληροφοριών (ΕΕ L 204, σ. 37), όπως τροποποιήθηκε, προβλέπει διαδικασία ανταλλαγής πληροφοριών μεταξύ των κρατών μελών και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής όσον αφορά, αφενός, εθνικές πρωτοβουλίες σχετικά με τεχνικά πρότυπα ή προδιαγραφές και, αφετέρου, υπηρεσίες της κοινωνίας της πληροφορίας.

2 Η κοινοποίηση στην Επιτροπή κάθε σχεδίου τεχνικού κανόνα σχετικού με τα εμπορεύματα ή τις υπηρεσίες που εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής της οδηγίας 98/34 είναι καταρχήν υποχρεωτική (άρθρο 8, παράγραφος 1, της οδηγίας 98/34). Στην πράξη, η Επιτροπή αναλαμβάνει να αποστείλει το εν λόγω σχέδιο σε καθένα από τα κράτη μέλη και να το εισαγάγει σε δημόσια βάση δεδομένων. Τα κράτη μέλη, η Επιτροπή και οι οικονομικοί φορείς μπορούν να εξετάζουν κάθε κοινοποιούμενο σχέδιο προς τον σκοπό εντοπισμού ενδεχόμενων στοιχείων προστατευτισμού και της λήψεως μέτρων για την εξάλειψή τους. Προκειμένου να καταστεί δυνατός ο συγκεκριμένος έλεγχος, πρέπει καταρχήν να μεσολαβήσει χρονικό διάστημα τουλάχιστον τριών μηνών μεταξύ της κοινοποιήσεως του σχεδίου τεχνικού κανόνα και της εγκρίσεώς του. Κατά τη διάρκεια της εν λόγω περιόδου status quo, η Επιτροπή και τα κράτη μέλη που θεωρούν ότι το σχέδιο δημιουργεί αδικαιολόγητα εμπόδια στην ελεύθερη κυκλοφορία των εμπορευμάτων, την ελεύθερη παροχή υπηρεσιών ή την ελευθερία εγκαταστάσεως των φορέων παροχής υπηρεσιών μπορούν να υποβάλουν παρατηρήσεις ή εμπεριστατωμένες γνώμες στο κοινοποιούν κράτος μέλος. Η έκδοση εμπεριστατωμένης γνώμης παρατείνει την εν λόγω περίοδο status quo κατά ορισμένους μήνες αναλόγως του αντικειμένου του σχεδίου τεχνικών κανόνων (βλ. άρθρο 9, παράγραφοι 1 και 2, της οδηγίας 98/34). Το ενδιαφερόμενο κράτος μέλος εκθέτει καταρχήν στην Επιτροπή τη συνέχεια που προτίθεται να δώσει στις εν λόγω εμπεριστατωμένες γνώμες και η Επιτροπή σχολιάζει την αντίδραση αυτή (βλ. άρθρο 9, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/34).

3 Στο πλαίσιο της διαδικασίας πληροφορήσεως που προβλέπεται από την οδηγία 98/34, η Γαλλική Δημοκρατία, στις 21 Ιανουαρίου 2014, κοινοποίησε στην Επιτροπή πρόταση νόμου η οποία αφορούσε τον καθορισμό των όρων της εξ αποστάσεως πωλήσεως βιβλίων και εξουσιοδοτούσε τη Γαλλική Κυβέρνηση να τροποποιήσει με νομοθετικό διάταγμα τις διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας σχετικά με τη σύμβαση εκδόσεως. Η εν λόγω πρόταση νόμου είχε ως αντικείμενο τη ρύθμιση των εκπτώσεων τις οποίες εφαρμόζουν οι λιανέμποροι βιβλίων, με σκοπό την αποτροπή μιας πρακτικής που συνίστατο στον συνδυασμό της κατά τη γαλλική νομοθεσία μέγιστης εκπτώσεως 5 % επί των βιβλίων με τη δωρεάν αποστολή τους.

4 Στις 27 Φεβρουαρίου 2014 η Επιτροπή απέστειλε στη Γαλλική Δημοκρατία αίτημα συμπληρωματικών πληροφοριών, στο οποίο η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε με την από 11 Μαρτίου 2014 επιστολή.

5 Στις 9 Απριλίου 2014 η Αυστριακή Κυβέρνηση εξέδωσε εμπεριστατωμένη γνώμη επί του σχεδίου τεχνικού προτύπου, σύμφωνα με το άρθρο 9, παράγραφος 2, της οδηγίας 98/34. Στις 15 Απριλίου 2014 η Επιτροπή εξέδωσε επίσης εμπεριστατωμένη γνώμη επί του ίδιου σχεδίου. Η Γαλλική Κυβέρνηση απάντησε στις ανωτέρω δύο εμπεριστατωμένες γνώμες με την από 17 Ιουνίου 2014 επιστολή.

6 Καθώς δεν υπήρξαν περαιτέρω τοποθετήσεις εκ μέρους της Επιτροπής ή της Αυστριακής Κυβερνήσεως, το σχεδιαζόμενο από τη Γαλλική Δημοκρατία μέτρο υιοθετήθηκε με τον νόμο 2014-779, της 8ης Ιουλίου 2014, περί καθορισμού των όρων της εξ αποστάσεως πωλήσεως βιβλίων

και περί εξουσιοδοτήσεως της Κυβερνήσεως να τροποποιήσει με νομοθετικό διάταγμα τις διατάξεις του κώδικα πνευματικής ιδιοκτησίας σχετικά με τη σύμβαση εκδόσεως (*JORF* της 9ης Ιουλίου 2014, σ. 11363).

7 Στις 15 Δεκεμβρίου 2014 υποβλήθηκε στην Επιτροπή αίτηση προσβάσεως στις προαναφερθείσες από 11 Μαρτίου και 17 Ιουνίου 2014 απαντήσεις της Γαλλικής Κυβερνήσεως (στο εξής: επίμαχα έγγραφα). Ερωτηθείσα από την Επιτροπή σχετικά με το ενδεχόμενο δημοσιοποιήσεως των εν λόγω εγγράφων, η Γαλλική Κυβέρνηση εξέφρασε την εναντίωσή της. Κατά συνέπεια, η Επιτροπή αρνήθηκε να επιτρέψει την πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα.

8 Στις 3 Μαρτίου 2015, κατόπιν της υποβολής επιβεβαιωτικής αιτήσεως για πρόσβαση σε έγγραφα δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής (ΕΕ L 145, σ. 43), η Επιτροπή απηύθυνε εκ νέου σχετικό ερώτημα στη Γαλλική Κυβέρνηση. Με την από 13 Μαρτίου 2015 επιστολή της, η Γαλλική Κυβέρνηση γνωστοποίησε στην Επιτροπή την εναντίωσή της στην πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα, επικαλούμενη τις εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, καθώς και παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001. Οι διατάξεις αυτές ορίζουν τα ακόλουθα:

«2. Τα θεσμικά όργανα αρνούνται την πρόσβαση σ' ένα έγγραφο, η [δημοσιοποίηση] του οποίου θα έθιγε την προστασία:

— […]

— των δικαστικών διαδικασιών και της παροχής νομικών συμβουλών,

— του σκοπού επιθεώρησης, έρευνας και οικονομικού ελέγχου,

εκτός εάν για τη [δημοσιοποίηση] του εγγράφου υπάρχει υπερισχύον δημόσιο συμφέρον.

[…]

5. Ένα κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μην δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο προερχόμενο από αυτό χωρίς προηγούμενη συμφωνία του.»

9 Στις 21 Απριλίου 2015 η Επιτροπή αποφάσισε να δημοσιοποιήσει το περιεχόμενο των επίμαχων εγγράφων στον αιτούντα τρίτο, παρά την εναντίωση που είχε εκφράσει η Γαλλική Κυβέρνηση (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

10 Καθώς η Γαλλική Κυβέρνηση εκδήλωσε την πρόθεση να ασκήσει κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως προσφυγή ακυρώσεως συνοδεύοντάς την με αίτηση αναστολής εκτελέσεως, η Επιτροπή, στις 8 Μαΐου 2015, κατέστησε γνωστό ότι δεν θα δημοσιοποιήσει τα επίμαχα έγγραφα μέχρις ότου το Γενικό Δικαστήριο αποφανθεί επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων.

11 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την 1η Ιουλίου 2015, η Γαλλική Δημοκρατία άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Προβάλλει ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί για παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001. Επικουρικώς, εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί για παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως σχετικά με την μη εφαρμογή της εξαιρέσεως που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του ίδιου κανονισμού. Έτι επικουρικότερον, εκτιμά ότι η προσβαλλόμενη απόφαση πρέπει να ακυρωθεί για παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001.

12 Με χωριστό δικόγραφο, το οποίο κατατέθηκε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου την ίδια μέρα, η Γαλλική Δημοκρατία υπέβαλε την υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων με την οποία ζητεί από τον Πρόεδρο του Γενικού Δικαστηρίου την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως.

13 Με τις παρατηρήσεις της επί της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, τις οποίες κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 16 Ιουλίου 2015, η Επιτροπή ζητεί από τον Πρόεδρο του Γενικού Δικαστηρίου τα εξής:

— επαφίεται στην κρίση του όσον αφορά το ζήτημα αν, υπό τις ιδιαίτερες περιστάσεις της προκείμενης υποθέσεως, συντρέχουν οι προϋποθέσεις χορηγήσεως της ζητούμενης αναστολής εκτελέσεως·

— να επιφυλαχθεί ως προς τα δικαστικά έξοδα της προκείμενης διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, ούτως ώστε αυτά να κριθούν με την απόφαση επί των δικαστικών εξόδων της κύριας διαδικασίας.

Σκεπτικό

Γενικές παρατηρήσεις

14 Από τη συνδυασμένη ερμηνεία των άρθρων 278 ΣΛΕΕ και 279 ΣΛΕΕ, αφενός, και του άρθρου 256, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, αφετέρου, προκύπτει ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων μπορεί, αν κρίνει ότι οι περιστάσεις το επιβάλλουν, να διατάσσει την αναστολή εκτελέσεως της προσβαλλομένης ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου πράξεως ή τα αναγκαία προσωρινά μέτρα, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 156 του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου.

15 Το άρθρο 156, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας ορίζει ότι οι αιτήσεις ασφαλιστικών μέτρων προσδιορίζουν το αντικείμενο της διαφοράς, τα περιστατικά από τα οποία προκύπτει το επείγον της υποθέσεως καθώς και τους πραγματικούς και νομικούς ισχυρισμούς που δικαιολογούν, εκ πρώτης όψεως, τη λήψη του προσωρινού μέτρου το οποίο ζητείται. Συνεπώς, η αναστολή εκτελέσεως και τα άλλα προσωρινά μέτρα μπορούν να διαταχθούν από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων εφόσον αποδεικνύεται ότι η λήψη τους δικαιολογείται εκ πρώτης όψεως (fumus boni juris) βάσει των προβαλλομένων πραγματικών και νομικών ισχυρισμών και ότι τα μέτρα αυτά είναι επείγοντα, υπό την έννοια ότι είναι αναγκαίο, προκειμένου να αποφευχθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία των συμφερόντων του αιτούντος, να διαταχθούν και να παραγάγουν τα αποτελέσματά τους πριν από την έκδοση της αποφάσεως επί της κύριας δίκης. Οι προϋποθέσεις αυτές είναι σωρευτικές, πράγμα που σημαίνει ότι οι αιτήσεις προσωρινών μέτρων είναι απορριπτέες αν μία εκ των προϋποθέσεων αυτών ελλείπει [διάταξη της 14ης Οκτωβρίου 1996, SCK και FNK κατά Επιτροπής, C-268/96 P(R), Συλλογή, EU:C:1996:381, σκέψη 30].

16 Στο πλαίσιο αυτής της συνολικής εξετάσεως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως και παραμένει ελεύθερος να καθορίσει, λαμβανομένων υπόψη των ιδιαιτεροτήτων της υποθέσεως, τον τρόπο κατά τον οποίο πρέπει να εξακριβωθεί η συνδρομή των διαφόρων αυτών προϋποθέσεων καθώς και τη σειρά με την οποία θα διεξαχθεί η εξέταση αυτή, δεδομένου ότι κανένας κανόνας δικαίου δεν του επιβάλλει προκαθορισμένο σχέδιο αναλύσεως για την εκτίμηση της αναγκαιότητας εκδόσεως προσωρινής αποφάσεως [διατάξεις της 19ης Ιουλίου 1995, Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., C-149/95 P(R), Συλλογή, EU:C:1995:257, σκέψη 23, και της 3ης Απριλίου 2007, Vischim κατά Επιτροπής, C-459/06 P(R), EU:C:2007:209, σκέψη 25]. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων προβαίνει επίσης, κατά περίπτωση, στη στάθμιση των διακυβευόμενων συμφερόντων (διάταξη της 23ης Φεβρουαρίου 2001, Αυστρία κατά Συμβουλίου, C-445/00 R, Συλλογή, EU:C:2001:123, σκέψη 73).

17 Λαμβανομένων υπόψη των στοιχείων της δικογραφίας, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εκτιμά ότι διαθέτει όλα τα αναγκαία στοιχεία προκειμένου να αποφανθεί επί της υπό κρίση αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, χωρίς να χρειάζεται να ακούσει προηγουμένως τις προφορικές εξηγήσεις των διαδίκων.

18 Δεδομένου ότι η υπό κρίση διαφορά αφορά την προσωρινή προστασία πληροφοριών φερόμενων ως εμπιστευτικών, επιβάλλεται να τονιστεί ευθύς εξαρχής ότι η Επιτροπή, στις παρατηρήσεις της, δεν αμφισβητεί ότι, προκειμένου να διατηρηθεί η πρακτική αποτελεσματικότητα της εκδοθησομένης επί της κύριας δίκης αποφάσεως, η δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων ενδέχεται να πρέπει να αποκλειστεί προσωρινώς.

19 Υπό το πρίσμα αυτό, η Επιτροπή καθιστά γνωστό ότι, χάριν της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα, θα ζητήσει από το Γενικό Δικαστήριο την εκδίκαση της υποθέσεως της κύριας δίκης κατά την ταχεία διαδικασία των άρθρων 151 έως 155 του Κανονισμού Διαδικασίας.

Επί του fumus boni juris

20 Πρέπει να υπομνησθεί ότι στη νομολογία απαντά πληθώρα διατυπώσεων όσον αφορά τον καθορισμό της προϋποθέσεως του fumus boni juris, αναλόγως με τις περιστάσεις της εκάστοτε υποθέσεως (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη Επιτροπή κατά Atlantic Container Line κ.λπ., σκέψη 16 ανωτέρω, EU:C:1995:257, σκέψη 26).

21 Ειδικότερα, η εν λόγω προϋπόθεση πληρούται όταν ένας τουλάχιστον από τους λόγους που έχει προβάλει προς στήριξη της κύριας προσφυγής ο διάδικος ο οποίος ζητεί τα προσωρινά μέτρα κρίνεται, εκ πρώτης όψεως, ως μη στερούμενος σοβαρού ερείσματος, υπό την έννοια ότι αποκαλύπτει την ύπαρξη, κατά το στάδιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, σοβαρής νομικής διαφωνίας η επίλυση της οποίας δεν είναι προφανής. Πράγματι, εφόσον σκοπός της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων είναι η εξασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της εκδοθησομένης οριστικής αποφάσεως, προκειμένου να αποφεύγονται τα κενά στη δικαστική προστασία που παρέχει το Γενικό Δικαστήριο, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να περιοριστεί στην «εκ πρώτης όψεως» εκτίμηση του βασίμου των λόγων που προβλήθηκαν στο πλαίσιο της διαφοράς επί της ουσίας, προκειμένου να κρίνει αν υφίσταται αρκούντως μεγάλη πιθανότητα ευδοκιμήσεως του ασκηθέντος ενδίκου βοηθήματος ή μέσου [βλ., υπό την έννοια αυτή, διατάξεις της 10ης Σεπτεμβρίου 2013, Commission κατά Pilkington Group, C-278/13 P(R), Συλλογή, EU:C:2013:558, σκέψη 67 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία, και της 8ης Απριλίου 2014, Επιτροπή κατά ANKO, C-78/14 P-R, Συλλογή, EU:C:2014:239, σκέψη 15 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία].

22 Στην υπό κρίση περίπτωση, με τον πρώτο προβαλλόμενο λόγο, η Γαλλική Δημοκρατία εκτιμά ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001. Ειδικότερα, η Γαλλική Κυβέρνηση είχε αιτιολογήσει προσηκόντως την εναντίωσή της στην πρόσβαση στα επίμαχα έγγραφα, επικαλούμενη δύο εξαιρέσεις που προβλέπονται από τον κανονισμό 1049/2001, δηλαδή την κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, προστασία των δικαστικών διαδικασιών και την κατά το άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας, και αναφέροντας συγκεκριμένους λόγους για τους οποίους η δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων θα προσέκρουε στις ανωτέρω εξαιρέσεις.

23 Εντούτοις, η Επιτροπή προέβη σε εξαντλητική εξέταση των λόγων για τους οποίους η Γαλλική Κυβέρνηση είχε εναντιωθεί στη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων. Κατ' αυτόν τον τρόπο, υπερέβη τα όρια του ελέγχου τον οποίο όφειλε κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου να ασκήσει έναντι του κράτους μέλους. Εφόσον η Γαλλική Κυβέρνηση είχε αιτιολογήσει προσηκόντως την εναντίωσή της στη δημοσιοποίηση επικαλούμενη τις εξαιρέσεις του άρθρου 4 του

κανονισμού 1049/2001, η Επιτροπή δεν ήταν δυνατόν να κρίνει τα σχετικά επιχειρήματα ως εσφαλμένα, παρά μόνο με βάση μια ανάλυση που θα υπερέβαινε την απλή prima facie εξέταση των επιχειρημάτων αυτών.

24 Η Επιτροπή αντιτείνει ότι, με βάση το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, ήταν υποχρεωμένη να εξετάσει κατά πόσον, λαμβανομένων υπόψη των περιστάσεων της συγκεκριμένης υποθέσεως και των εφαρμοστέων κανόνων δικαίου, οι λόγοι που είχε προβάλει η Γαλλική Δημοκρατία προς στήριξη της εναντιώσεώς της στη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων ήταν εκ πρώτης όψεως ικανοί να δικαιολογήσουν την άρνηση αυτή. Διευκρινίζει ότι η ανωτέρω διάταξη καθιερώνει διαδικασία λήψεως αποφάσεως με αντικείμενο να εκτιμηθεί αν η πρόσβαση σε ένα έγγραφο πρέπει να αποκλειστεί με βάση κάποια από τις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις που προβλέπονται στις παραγράφους 1 έως 3. Η Επιτροπή απορρίπτει την άποψη κατά την οποία αρκεί η επίκληση μίας εκ των δύο εξαιρέσεων του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, ακόμα και χωρίς περαιτέρω θεμελίωση όπως εν προκειμένω, ώστε το θεσμικό όργανο της Ευρωπαϊκής Ένωσης να υποχρεωθεί να απορρίψει την αίτηση προσβάσεως σε έγγραφο κράτους μέλους. Ειδικότερα, η άποψη αυτή θα είχε ως συνέπεια να χορηγείται στο κράτος μέλος ένα κατ' απόλυτη διακριτική ευχέρεια δικαίωμα εναντιώσεως στη δημοσιοποίηση των εγγράφων του.

25 Η Επιτροπή προσθέτει ότι ουδόλως προέβη σε εξαντλητική εξέταση των απαντήσεων της Γαλλικής Κυβερνήσεως, αλλά απλώς διαπίστωσε ότι οι δικαιολογητικοί λόγοι που προέβαλε η τελευταία, υπό τη μορφή εξαιρέσεων κατά την έννοια του άρθρου 4 του κανονισμού 1049/2001, ήταν προδήλως αβάσιμοι. Συγκεκριμένα, διαπίστωσε, αφενός, την ανυπαρξία εν εξελίξει ή ευλόγως πιθανής «δικαστικής διαδικασίας» και, αφετέρου, την ανυπαρξία «διαδικασίας έρευνας» ευρισκόμενης ακόμα εν εξελίξει, καθώς η προβλεπόμενη από την οδηγία 98/34 διαδικασία είχε τερματιστεί. Τέλος, διαπίστωσε την ανυπαρξία συνδέσμου μεταξύ της τελευταίας αυτής διαδικασίας και κάποιας άλλης διαδικασίας έρευνας, όπως μιας εν εξελίξει ή ευλόγως πιθανής διαδικασίας λόγω παραβάσεως, καθώς η προβλεπόμενη από την οδηγία 98/34 διαδικασία είχε τερματιστεί χωρίς να δοθεί οποιαδήποτε συνέχεια. Περιορίστηκε συνεπώς στο να εξακριβώσει prima facie την ύπαρξη του προβληθέντος από τη Γαλλική Κυβέρνηση δικαιολογητικού λόγου και στο να αξιολογήσει αν ο τελευταίος έπασχε από πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως, χωρίς να εξετάσει διεξοδικώς τη βασιμότητα της εν λόγω αιτιολογίας.

26 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί, αφενός, ότι το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 θεσπίζει υπέρ των κρατών μελών προνομιακό καθεστώς σε σχέση με τους άλλους κατόχους εγγράφων, καθόσον ορίζει ότι, σε αντίθεση προς τους τελευταίους, κάθε κράτος μέλος μπορεί να ζητήσει από το θεσμικό όργανο να μην δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο προερχόμενο από το οικείο κράτος χωρίς «προηγούμενη συμφωνία» του. Εντούτοις, η επιταγή περί προηγούμενης συμφωνίας του κράτους μέλους θα κινδύνευε να παραμείνει γράμμα κενό περιεχομένου αν το θεσμικό όργανο παρέμενε μολοντούτο ελεύθερο να δημοσιοποιήσει ένα έγγραφο παρά την εκδηλωθείσα εναντίωση του κράτους μέλους στη δημοσιοποίηση του οικείου εγγράφου το οποίο εξέδωσε το ίδιο και ενώ το θεσμικό όργανο δεν έχει λάβει καμία «συμφωνία» του κράτους αυτού. Πράγματι, η εν λόγω επιταγή θα στερούνταν κάθε πρακτικής αποτελεσματικότητας, αν όχι και κάθε νοήματος, αν η ανάγκη χορηγήσεως προηγούμενης συμφωνίας για τη δημοσιοποίηση του εγγράφου εξαρτώνταν σε τελευταία ανάλυση από τη διακριτική ευχέρεια του θεσμικού οργάνου στην κατοχή του οποίου ευρίσκεται το έγγραφο (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 18ης Δεκεμβρίου 2007, Σουηδία κατά Επιτροπής, C-64/05 P, Συλλογή, EU:C:2007:802, σκέψεις 43 και 44).

27 Αφετέρου, το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 δεν μπορεί να ερμηνευθεί ούτε υπό την έννοια ότι αναγνωρίζει υπέρ του κράτους μέλους γενικό και ανεπιφύλακτο δικαίωμα αρνησικυρίας ούτως ώστε αυτό να δύναται να εναντιώνεται κατά το δοκούν στη δημοσιοποίηση εγγράφων προερχομένων από το ίδιο και ευρισκομένων στην κατοχή θεσμικού οργάνου, με αποτέλεσμα η πρόσβαση σε παρόμοια έγγραφα να παύει να διέπεται από τις διατάξεις του εν λόγω κανονισμού. Συνεπώς, το άρθρο 4 του κανονισμού 1049/2001 επιτρέπει δυνάμει της παραγράφου 5 στο οικείο

κράτος μέλος να αντιταχθεί στη δημοσιοποίηση τέτοιου είδους εγγράφων μόνον επί τη βάσει των ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεων που προβλέπονται στις παραγράφους 1 έως 3 (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψεις 75 και 99).

28 Εκ τούτων έπεται ότι το θεσμικό όργανο που επιλαμβάνεται αιτήσεως προσβάσεως σε έγγραφο προερχόμενο από κράτος μέλος και το οικείο κράτος μέλος οφείλουν να προβούν στην έναρξη έντιμου διαλόγου ως προς την πιθανή εφαρμογή των προβλεπόμενων στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 εξαιρέσεων και ότι το κράτος μέλος το οποίο θα επιθυμεί να αντιταχθεί στη δημοσιοποίηση του επίμαχου εγγράφου οφείλει να αιτιολογήσει την εναντίωσή του με βάση τις ανωτέρω εξαιρέσεις. Πράγματι, το θεσμικό όργανο δεν μπορεί να δώσει συνέχεια στη διατυπωθείσα από το εν λόγω κράτος μέλος εναντίωση στη δημοσιοποίηση αυτή, αν η προβληθείσα αιτιολογία δεν ανάγεται στις απαριθμούμενες στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, εξαιρέσεις (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψεις 86 έως 88).

29 Όσον αφορά την έκταση και την ένταση του ασκούμενου από το θεσμικό όργανο ελέγχου επί των λόγων της μη δημοσιοποιήσεως που προβάλλονται από κράτος μέλος, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, το θεσμικό όργανο, πριν να αρνηθεί την πρόσβαση σε έγγραφο προερχόμενο από κράτος μέλος, οφείλει να εξετάσει αν το κράτος αυτό θεμελίωσε την εναντίωσή του στις ουσιαστικής φύσεως εξαιρέσεις που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 και αν αιτιολόγησε συναφώς τη θέση του κατά προσήκοντα τρόπο. Επομένως, στο πλαίσιο της διαδικασίας λήψεως αποφάσεως περί αρνήσεως προσβάσεως, το θεσμικό όργανο οφείλει να βεβαιωθεί για το αν υπάρχει η ανωτέρω αιτιολόγηση και να προβεί σε σχετική μνεία στην απόφαση την οποία εκδίδει κατά το πέρας της διαδικασίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψη 99).

30 Αντιθέτως, όπως τόνισε το Δικαστήριο στην απόφασή του της 21ης Ιουνίου 2012, IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής (C-135/11 P, Συλλογή, EU:C:2012:376, σκέψεις 63 και 64), δεν απόκειται στο όργανο που επιλαμβάνεται της αιτήσεως να εξετάσει εξαντλητικώς τους λόγους εναντιώσεως του οικείου κράτους μέλους, εκτείνοντας τον έλεγχό του πέραν του ζητήματος αν υφίσταται αιτιολογία στηριζόμενη στις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001. Συγκεκριμένα, η απαίτηση τέτοιας εξαντλητικής εξετάσεως θα παρείχε —ως μη όφειλε— στο επιλαμβανόμενο της σχετικής αιτήσεως όργανο τη δυνατότητα, αφ' ης στιγμής πραγματοποιηθεί η εκτίμηση αυτή, να κοινοποιήσει το επίμαχο έγγραφο στον αιτούντα παρά την προσηκόντως αιτιολογημένη εναντίωση του κράτους μέλους από το οποίο προέρχεται το έγγραφο.

31 Πρέπει να σημειωθεί ότι στην απόφασή του της 14ης Φεβρουαρίου 2012, Γερμανία κατά Επιτροπής (T-59/09, Συλλογή, EU:T:2012:75, σκέψεις 51 έως 53 και 57), την οποία επικαλείται η Επιτροπή, το Γενικό Δικαστήριο έκρινε ότι η εξέταση στην οποία προβαίνει το θεσμικό όργανο συνίσταται στο να προσδιοριστεί αν οι λόγοι που προέβαλε το κράτος μέλος για να στηρίξει την εναντίωσή του στη δημοσιοποίηση του ζητηθέντος εγγράφου μπορούν να δικαιολογήσουν, εκ πρώτης όψεως, την άρνηση προσβάσεως, προκειμένου να βεβαιωθεί ότι οι λόγοι αυτοί δεν είναι αβάσιμοι, διευκρινίζοντας ότι η εν λόγω εξέταση δεν περιορίζεται στο να εξακριβωθεί αν η αιτιολογία που προβάλλει το οικείο κράτος μέλος είναι «πέραν πάσης αμφιβολίας» εσφαλμένη ή αν η δυνατότητα εφαρμογής των εξαιρέσεων του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001 είναι τόσο προφανής ώστε να μην αφήνει περιθώριο για «εύλογες αμφιβολίες».

32 Στην προκείμενη περίπτωση, η Επιτροπή δέχεται ρητώς ότι, αφενός, εξακρίβωσε prima facie την ύπαρξη των λόγων εναντιώσεως που είχε προβάλει η Γαλλική Δημοκρατία και, αφετέρου, εξέτασε αν οι λόγοι αυτοί έπασχαν από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως. Ειδικότερα, το σημείο 2.2. της προσβαλλόμενης αποφάσεως, το οποίο τιτλοφορείται «Prima facie εκτίμηση της Επιτροπής», διαλαμβάνει στο τέταρτο έως το έβδομο εδάφιο τα εξής:

«[Η] Επιτροπή εκτιμά ότι η θεμελιούμενη στη δεύτερη περίπτωση του άρθρου 4(2) άρνηση των γαλλικών αρχών δεν κρίνεται, prima facie, ως βάσιμη εν προκειμένω, λαμβανομένης υπόψη της προβαλλόμενης αιτιολογίας. Ειδικότερα, δεν προκύπτει ότι τα έγγραφα στα οποία ζητείται πρόσβαση συνδέονται στενά με υπάρχουσα ή με ευλόγως πιθανή επί του παρόντος ένδικη διαφορά. Συνεπώς, είναι προφανές ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν εμπίπτουν στην εξαίρεση την οποία επικαλούνται οι γαλλικές αρχές και ότι η εξαίρεση αυτή δεν μπορεί να εμποδίσει τη δημοσιοποίησή τους. Όσον αφορά τον λόγο αρνήσεως της δημοσιοποιήσεως που προβάλλουν οι γαλλικές αρχές με βάση την εξαίρεση σχετικά με την προστασία των σκοπών των δραστηριοτήτων έρευνας, η οποία προβλέπεται στην τρίτη περίπτωση του άρθρου 4(2), η Επιτροπή επισημαίνει ότι η διαδικασία γνωστοποιήσεως τερματίστηκε χωρίς να δοθεί οποιαδήποτε συνέχεια. Ειδικότερα, κατόπιν της ψηφίσεως και της δημοσιεύσεως στο *Journal Officiel de la République française* της 9ης Ιουλίου 2014 του γαλλικού νόμου που προέκυψε από το γνωστοποιηθέν σχέδιο, η Επιτροπή δεν κίνησε έρευνα ενόψει της κινήσεως διαδικασίας λόγω παραβάσεως. Από τη νομολογία προκύπτει χωρίς αμφιβολία ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να αρκεστεί στην επίκληση της πιθανής κινήσεως διαδικασίας λόγω παραβάσεως προκειμένου να δικαιολογήσει, χάριν της προστασίας του δημοσίου συμφέροντος, άρνηση προσβάσεως στο σύνολο των εγγράφων τα οποία αφορά η αίτηση ενός πολίτη […] Επομένως, δεδομένου ότι δεν υπάρχει εν εξελίξει έρευνα, η δυνατότητα εφαρμογής της προαναφερθείσας εξαιρέσεως εμφανίζεται, επί του παρόντος, ως αμιγώς υποθετική και, συνεπώς, η επίκλησή της κρίνεται, εκ πρώτης όψεως, ως αβάσιμη υπό τις παρούσες περιστάσεις.»

33 Κατά συνέπεια, είναι προφανές ότι η Επιτροπή στήριξε την προσβαλλόμενη απόφαση στην απόφαση Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 31 ανωτέρω (EU:T:2012:75).

34 Ωστόσο, δεν είναι βέβαιο ότι η διασταλτικού χαρακτήρα συλλογιστική την οποία υιοθέτησε το Γενικό Δικαστήριο στην ανωτέρω απόφαση, υπό την έννοια ότι επέτρεψε στην Επιτροπή να εξετάσει, έστω και prima facie, το βάσιμο της αιτιολογίας που είχε προβάλει η Γαλλική Δημοκρατία προς στήριξη της εναντιώσεώς της στη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων, μπορεί να θεωρηθεί ως συνεπής με την απόφαση IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, σκέψη 30 ανωτέρω (EU:C:2012:376), κατά την οποία «δεν απόκειται στο όργανο που επιλαμβάνεται της αιτήσεως» να εξετάσει εξαντλητικώς τους λόγους εναντιώσεως του οικείου κράτους μέλους «εκτείνοντας τον έλεγχό του πέραν του ζητήματος αν υφίσταται αιτιολογία στηριζόμενη στις […] εξαιρέσεις [του άρθρου 4, παράγραφοι 1 έως 3, του κανονισμού 1049/2001]».

35 Συναφώς, επιβάλλεται να επισημανθεί ότι η απόφαση Γερμανία κατά Επιτροπής, σκέψη 31 ανωτέρω (EU:T:2012:75), μολονότι απέκτησε ισχύ δεδικασμένου, είναι προγενέστερη της αποφάσεως IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, σκέψη 30 ανωτέρω (EU:C:2012:376). Κατά συνέπεια, είναι προφανές ότι το Γενικό Δικαστήριο, διαμορφώνοντας τη διασταλτική προσέγγιση την οποία υιοθέτησε, δεν ήταν σε θέση να λάβει υπόψη την εμφανώς συσταλτικότερη προσέγγιση του Δικαστηρίου. Εξάλλου, το Δικαστήριο δεν είχε την ευκαιρία, εν τω μεταξύ, να αποφανθεί επί της νομολογιακής αυτής εξελίξεως. Ιδίως, δεν έχει ακόμα εξετάσει το ζήτημα κατά πόσον η προσέγγιση του Γενικού Δικαστηρίου δύναται ενδεχομένως να καταστεί συμβατή με εκείνη του Δικαστηρίου μέσω της ερμηνείας της προϋποθέσεως την οποία καθιέρωσε το τελευταίο και κατά την οποία η εναντίωση που εκδηλώνεται από το κράτος μέλος πρέπει να είναι «προσηκόντως αιτιολογημένη» (αποφάσεις Σουηδία κατά Επιτροπής, σκέψη 26 ανωτέρω, EU:C:2007:802, σκέψη 99, και IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds κατά Επιτροπής, σκέψη 30 ανωτέρω, EU:C:2012:376, σκέψη 64).

36 Συνεπώς, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων επιβάλλεται να διαπιστώσει ότι ο διάλογος που αναπτύχθηκε μεταξύ των διαδίκων αποκαλύπτει την ύπαρξη, κατά το στάδιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων, σοβαρής νομικής διαφωνίας η επίλυση της οποίας δεν είναι προφανής, αλλά χρήζει επισταμένης εξετάσεως από το δικαστήριο της ουσίας.

37 Εξάλλου, ακόμα κι αν υποτεθεί ότι η Επιτροπή δικαιούνταν να εξετάσει prima facie τη βασιμότητα της αιτιολογίας που προβλήθηκε από τη Γαλλική Δημοκρατία προς στήριξη της εναντιώσεώς της στη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων, δεν προκύπτει, εκ πρώτης όψεως, ότι η Επιτροπή μπορούσε βασίμως, στην προσβαλλόμενη απόφαση, να εκτιμήσει ότι οι δικαιολογητικοί λόγοι που προβλήθηκαν από τη Γαλλική Δημοκρατία επί τη βάσει των εξαιρέσεων που προβλέπονται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, είναι προδήλως αβάσιμοι.

38 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, δεδομένου ότι ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων οφείλει να ασκήσει prima facie έλεγχο επί της προσβαλλόμενης αποφάσεως, στην οποία η Επιτροπή προέβη επίσης σε prima facie εξέταση του βασίμου των λόγων που είχαν προβληθεί από τη Γαλλική Δημοκρατία, η οικεία προβληματική συνεπάγεται διπλά περιορισμένο βαθμό ελέγχου. Εκ τούτων έπεται ότι η ύπαρξη fumus boni juris μπορεί να αποκλειστεί μόνο στην περίπτωση κατά την οποία η μη εφαρμογή των εξαιρέσεων που επικαλείται η Γαλλική Δημοκρατία είναι τόσο σαφής και προφανής, ώστε η επίκλησή τους να ισοδυναμεί με κατάχρηση διαδικασίας εκ μέρους της Γαλλικής Δημοκρατίας (βλ., κατ' αναλογίαν, διάταξη της 10ης Ιουνίου 2014, Stahlwerk Bous κατά Επιτροπής, T-172/14 R, EU:T:2014:558, σκέψη 50).

39 Εν προκειμένω όμως δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση.

40 Ειδικότερα, μολονότι είναι αληθές ότι το μέτρο το οποίο αποτέλεσε το αντικείμενο της διαδικασίας με βάση την οδηγία 98/34 υιοθετήθηκε τον Ιούλιο του 2014 υπό τη μορφή του γαλλικού νόμου 2014-779 και ότι ούτε η Επιτροπή ούτε η Δημοκρατία της Αυστρίας προέβησαν, μέχρι τούδε, σε κάποια ενέργεια με σκοπό την κίνηση δικαστικής διαδικασίας λόγω κρατικής παραβάσεως κατά της Γαλλικής Δημοκρατίας, δεν μπορεί να αποκλειστεί κατηγορηματικώς το ενδεχόμενο ο προαναφερθείς γαλλικός νόμος να αποτελέσει αντικείμενο προσφυγής εκ μέρους ιδιώτη, ικανής να οδηγήσει σε δικαστική διαδικασία κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, είτε ενώπιον του δικαστή της Ένωσης είτε ενώπιον του εθνικού δικαστή, και η αίτηση προσβάσεως στα επίμαχα έγγραφα, την οποία η Επιτροπή έκανε δεκτή στην προσβαλλόμενη απόφαση, να κατατείνει στην υποστήριξη της κατά τα ανωτέρω προσφυγής, δεδομένου μάλιστα ότι το άρθρο 6, παράγραφος 1, του κανονισμού 1049/2001 απαλλάσσει τον αιτούντα από την υποχρέωση αιτιολογήσεως της αιτήσεώς του για πρόσβαση. Υπό το πρίσμα αυτό, η κύρια διαδικασία εγείρει το μείζονος σημασίας ζήτημα κατά πόσον και, κατά περίπτωση, για ποιο χρονικό διάστημα η Γαλλική Δημοκρατία δύναται ευλόγως να απαιτήσει τη μεταχείριση των επίμαχων εγγράφων ως εμπιστευτικών, προκειμένου να αποτραπεί η εκμετάλλευσή τους ενόψει της κινήσεως δικαστικής διαδικασίας.

41 Άλλωστε, το ίδιο ζήτημα εγείρεται αναφορικά και με την εξαίρεση που προβλέπεται στο άρθρο 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001, υπό την έννοια ότι η εκμετάλλευση των επίμαχων εγγράφων, για την οποία εκφράζει φόβους η Γαλλική Δημοκρατία, ενδέχεται να θίξει τις δραστηριότητες έρευνας που διεξάγει η Επιτροπή. Είναι αληθές ότι, στην απόφασή του της 16ης Απριλίου 2015, Schlyter κατά Επιτροπής (T-402/12, Συλλογή, υπό αναίρεση, EU:T:2015:209, σκέψεις 53 επ.), το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι η διαδικασία που προβλέπεται από την οδηγία 98/34 δεν συνιστά δραστηριότητα έρευνας κατά την έννοια της ανωτέρω διατάξεως. Ωστόσο, όπως ορθώς υπενθυμίζει η Γαλλική Δημοκρατία, η απόφαση αυτή δεν απέκτησε ακόμα ισχύ δεδικασμένου, καθώς εναντίον της έχει ασκηθεί από την ίδια αναίρεση ενώπιον του Δικαστηρίου (υπόθεση C-331/15 P), γεγονός το οποίο το δικαστήριο της ουσίας δεν δύναται να αγνοήσει.

42 Επιπλέον, το δικαστήριο της ουσίας θα κληθεί να εξετάσει τη συνέπεια της αποφάσεως Schlyter κατά Επιτροπής, σκέψη 41 ανωτέρω (EU:T:2015:209), προς την απόφαση της 25ης Σεπτεμβρίου 2014, Spirlea κατά Επιτροπής (T-306/12, Συλλογή, υπό αναίρεση, EU:T:2014:816, σκέψη 45). Στην τελευταία αυτή απόφαση, το Γενικό Δικαστήριο εκτίμησε ότι μια διαδικασία ειδικής συνεργασίας μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών, η οποία αποσκοπεί στην επίλυση τυχόν παραβιάσεων του δικαίου της Ένωσης ούτως ώστε να αποφευχθεί η τυπική κίνηση διαδικασίας λόγω παραβάσεως, δύναται να χαρακτηριστεί ως δραστηριότητα έρευνας κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του κανονισμού 1049/2001. Ωστόσο, κατά τη Γαλλική Δημοκρατία, η εν λόγω διαδικασία συνεργασίας προσομοιάζει κατά πολύ με αυτήν που προβλέπεται από την οδηγία 98/34, καθώς αμφότερες εμφανίζουν έντονες ομοιότητες με το προδικαστικό στάδιο μιας διαδικασίας λόγω παραβάσεως. Τέλος, το δικαστήριο της ουσίας θα πρέπει να αποφανθεί επί της τυχόν κρισιμότητας της αποφάσεως της 16ης Ιουλίου 2015, ClientEarth κατά Επιτροπής (C-612/13 P, Συλλογή, EU:C:2015:486), για την επίλυση της προκείμενης διαφοράς.

43 Βάσει των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η υπό κρίση υπόθεση εγείρει καινοφανή νομικά ζητήματα τα οποία δεν μπορούν, εκ πρώτης όψεως, να θεωρηθούν ως προδήλως στερούμενα σημασίας, αλλά η επίλυσή τους απαιτεί επισταμένη εξέταση στο πλαίσιο της κύριας διαδικασίας.

44 Πρέπει συνεπώς να γίνει δεκτή η ύπαρξη fumus boni juris όσον αφορά τον εμπιστευτικό χαρακτήρα των επίμαχων εγγράφων.

45 Εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή αναγνώρισε ότι, σε μια περίπτωση όπως η προκείμενη, πρέπει, κατά γενικό κανόνα, να αναστέλλεται η απόφαση δημοσιοποιήσεως των επίμαχων εγγράφων, εκτός αν ελλείπει παντελώς ο fumus boni juris και η δικαστική διαδικασία χαρακτηρίζεται ως προδήλως καταχρηστική, κάτι το οποίο δεν μπορεί να υποστηριχθεί εν προκειμένω.

Επί της σταθμίσεως συμφερόντων

46 Κατά πάγια νομολογία, στο πλαίσιο της σταθμίσεως συμφερόντων, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων εκτιμά αν το συμφέρον του αιτούντος τα προσωρινά μέτρα διαδίκου να επιτύχει τη χορήγησή τους υπερέχει ή όχι του συμφέροντος για την άμεση εφαρμογή της προσβαλλόμενης πράξεως, εξετάζοντας, ειδικότερα, αν η ενδεχόμενη ακύρωση της εν λόγω πράξεως από τον δικαστή της ουσίας μπορεί να ανατρέψει την κατάσταση που θα έχει προκληθεί από την άμεση εκτέλεσή της και, αντιστρόφως, αν η αναστολή εκτελέσεως της πράξεως μπορεί να διακυβεύσει την πλήρη αποτελεσματικότητά της σε περίπτωση που απορριφθεί η προσφυγή της κύριας δίκης (βλ., υπό την έννοια αυτή, διατάξεις της 11ης Μαΐου 1989, Radio Telefis Eireann κ.λπ. κατά Επιτροπής, 76/89 R, 77/89 R και 91/89 R, Συλλογή, EU:C:1989:192, σκέψη 15, και της 26ης Ιουνίου 2003, Βέλγιο και Forum 187 κατά Επιτροπής, C-182/03 R και C-217/03 R, Συλλογή, EU:C:2003:385, σκέψη 142).

47 Όσον αφορά, ειδικότερα, την προϋπόθεση του αναστρέψιμου της νομικής καταστάσεως που δημιουργείται με τη διάταξη ασφαλιστικών μέτρων, πρέπει να σημειωθεί ότι ο σκοπός της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων περιορίζεται στην εξασφάλιση της πλήρους αποτελεσματικότητας της εκδοθησομένης αποφάσεως επί της ουσίας [βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη της 27ης Σεπτεμβρίου 2004, Επιτροπή κατά Akzo και Akcros, C-7/04 P(R), Συλλογή, EU:C:2004:566, σκέψη 36]. Κατά συνέπεια, η διαδικασία αυτή έχει αμιγώς παρεπόμενο χαρακτήρα σε σχέση με την κύρια δίκη προς την οποία συναρτάται (διάταξη της 12ης Φεβρουαρίου 1996, Lehrfreund κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, T-228/95 R, Συλλογή, EU:T:1996:16, σκέψη 61), οπότε η απόφαση την οποία εκδίδει ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να έχει προσωρινό χαρακτήρα, υπό την έννοια ότι δεν πρέπει να προδικάζει το περιεχόμενο της εκδοθησομένης επί της ουσίας αποφάσεως ούτε να την καθιστά μάταιη και άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας (διατάξεις της 17ης Μαΐου 1991, CIRFS κ.λπ. κατά Επιτροπής, C-313/90 R, Συλλογή, EU:C:1991:220, σκέψη 24, και της 12ης Δεκεμβρίου 1995, Connolly κατά Επιτροπής, T-203/95 R, Συλλογή, EU:T:1995:208, σκέψη 16).

48 Έπεται κατά λογική συνέπεια ότι το συμφέρον το οποίο επικαλείται ένας διάδικος στη διαδικασία ασφαλιστικών μέτρων δεν είναι άξιο προστασίας στο μέτρο που ο διάδικος αυτός ζητεί από τον δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων να εκδώσει απόφαση η οποία, αντί να έχει αμιγώς προσωρινό χαρακτήρα, έχει ως αποτέλεσμα να προδικάζει το περιεχόμενο της εκδοθησομένης επί της ουσίας αποφάσεως και να την καθιστά μάταιη και άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

49 Εν προκειμένω, στο πλαίσιο της κύριας δίκης, το Γενικό Δικαστήριο θα κληθεί να κρίνει αν η προσβαλλόμενη απόφαση —με την οποία η Επιτροπή απέρριψε το αίτημα εμπιστευτικότητας της Γαλλικής Κυβερνήσεως και εκδήλωσε την πρόθεσή της να δημοσιοποιήσει τα επίμαχα έγγραφα σε τρίτον— πρέπει να ακυρωθεί λόγω παραβιάσεως της κατά το άρθρο 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001 εμπιστευτικής φύσεως των επίμαχων εγγράφων. Συναφώς, είναι πρόδηλο ότι, προς διατήρηση της πρακτικής αποτελεσματικότητας μιας αποφάσεως ακυρώνουσας την προσβαλλόμενη απόφαση, η Γαλλική Κυβέρνηση πρέπει να είναι σε θέση να εμποδίσει την Επιτροπή να προβεί σε πρόωρη δημοσιοποίηση των εν λόγω εγγράφων. Ωστόσο, η τυχόν ακυρωτική απόφαση θα καθίστατο μάταιη και άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας αν η υπό κρίση αίτηση ασφαλιστικών μέτρων απορριφθεί, καθόσον η απόρριψη αυτή θα είχε ως συνέπεια να επιτρέψει στην Επιτροπή την άμεση δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων και, ως εκ τούτου, να προδικάσει de facto το περιεχόμενο της εκδοθησομένης αποφάσεως επί της ουσίας, δηλαδή την απόρριψη της προσφυγής ακυρώσεως.

50 Εκ των ανωτέρω έπεται ότι το συμφέρον για απόρριψη της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να υποχωρήσει έναντι του συμφέροντος το οποίο προβάλλει η Γαλλική Δημοκρατία, δεδομένου μάλιστα ότι η χορήγηση της ζητούμενης αναστολής εκτελέσεως θα οδηγήσει στη διατήρηση της υφιστάμενης καταστάσεως για περιορισμένο μόνο χρονικό διάστημα, ενώ από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι η πρόωρη δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων ικανοποιεί κάποια επιτακτική ανάγκη.

Επί του επείγοντος

51 Κατά πάγια νομολογία, ο επείγων χαρακτήρας μιας αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων πρέπει να εκτιμάται σε συνάρτηση με την ανάγκη λήψεως προσωρινής αποφάσεως προς αποτροπή σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας που θα μπορούσε να προκληθεί στον διάδικο ο οποίος ζητεί τα ασφαλιστικά μέτρα. Απόκειται στον διάδικο αυτόν να προσκομίσει σοβαρά αποδεικτικά στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι, αν ανέμενε το πέρας της διαδικασίας επί της κύριας προσφυγής, θα διέτρεχε τον κίνδυνο να υποστεί προσωπικώς μια τέτοιου είδους ζημία (βλ. διάταξη της 19ης Σεπτεμβρίου 2012, Ελλάδα κατά Επιτροπής, T-52/12 R, Συλλογή, EU:T:2012:447, σκέψη 36 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

52 Δεδομένου ότι η παρούσα αίτηση προέρχεται από τη Γαλλική Δημοκρατία, πρέπει να υπομνησθεί ότι τα κράτη μέλη εκπροσωπούν συμφέροντα θεωρούμενα ως γενικά σε εθνικό επίπεδο. Κατά συνέπεια, τα κράτη μέλη μπορούν να αναλάβουν την προάσπιση των εν λόγω συμφερόντων στο πλαίσιο μιας διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων και να ζητήσουν τη χορήγηση προσωρινών μέτρων προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι το αμφισβητούμενο μέτρο ενδέχεται να δυσχεράνει σοβαρά την εκπλήρωση των κρατικών καθηκόντων τους (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη Ελλάδα κατά Επιτροπής, σκέψη 51 ανωτέρω, EU:T:2012:447, σκέψη 37 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

53 Πρέπει συνεπώς να εξεταστεί αν η Γαλλική Κυβέρνηση αποδεικνύει επαρκώς ότι η τυχόν άμεση εκτέλεση της προσβαλλόμενης αποφάσεως ενδέχεται να της προκαλέσει σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία, και, ιδίως, ότι θα δυσχεράνει σοβαρά την εκπλήρωση των κρατικών καθηκόντων της.

54 Στο πλαίσιο αυτό, η Γαλλική Δημοκρατία προβάλλει ότι, σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων, η εκδοθησομένη από το Γενικό Δικαστήριο απόφαση κατά το πέρας της κύριας διαδικασίας θα είναι άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας, γεγονός το οποίο θα προκαλέσει στην ίδια σοβαρή και ανεπανόρθωτη ζημία. Ειδικότερα, άπαξ δημοσιοποιηθούν τα επίμαχα έγγραφα, κανένα μέτρο δεν είναι ικανό να επαναφέρει τα πράγματα στην προτέρα κατάσταση.

55 Όσον αφορά τη βαρύτητα της ζημίας που προκαλείται από τη δημοσιοποίηση των εγγράφων τα οποία αντηλλάγησαν στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται από την οδηγία 98/34, η Γαλλική Δημοκρατία υποστηρίζει ότι, ακόμα και μετά τον τερματισμό της διαδικασίας αυτής, η δημοσιότητα ενδέχεται να αποκλείσει τη δυνατότητα επιλύσεως της διαφοράς κατά τρόπο σώφρονα και σύμφωνο με τις επιταγές του δικαίου, καθώς δυσχεραίνει την υπαναχώρηση των αρμοδίων πολιτικών παραγόντων από τις υιοθετηθείσες θέσεις τους και καθιστά αδύνατη την επίτευξη συναινετικής λύσεως. Επιπλέον, κατά τη Γαλλική Δημοκρατία, η απαραίτητη για τον διάλογο μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών εμπιστοσύνη δεν μπορεί να αποκατασταθεί αν η προσδοκώμενη από το κράτος μέλος εμπιστευτικότητα έχει απολεσθεί κατά τρόπο ανεπανόρθωτο. Ο αυξανόμενος αριθμός αιτήσεων προσβάσεως, εκ μέρους των οικονομικών φορέων, στα έγγραφα που ανταλλάσσονται μεταξύ της Επιτροπής και των κρατών μελών στο πλαίσιο της οδηγίας 98/34 συνεπάγεται την άσκηση αφόρητης πιέσεως στο πεδίο του διαλόγου που αναπτύσσεται στο πλαίσιο της εν λόγω οδηγίας και καθιστά τη διαδικασία αυτή άνευ πρακτικής αποτελεσματικότητας.

56 Τέλος, η Γαλλική Δημοκρατία θεωρεί ότι η εν λόγω ζημία, στο μέτρο που δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο χρηματικής επανορθώσεως, είναι κατά λογική συνέπεια ανεπανόρθωτη.

57 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η εν προκειμένω προβαλλόμενη ζημία απορρέει από τη δημοσιοποίηση πληροφοριών φερόμενων ως εμπιστευτικών. Προκειμένου να εκτιμήσει τον σοβαρό και ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας αυτής, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων πρέπει κατ' ανάγκη να εκκινήσει από την παραδοχή ότι οι φερόμενες ως εμπιστευτικές πληροφορίες είναι πράγματι εμπιστευτικές, σύμφωνα με τους ισχυρισμούς που προβάλλει η Γαλλική Δημοκρατία τόσο στην προσφυγή επί της ουσίας όσο και στο πλαίσιο της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων [βλ., υπό την έννοια αυτή, διατάξεις Επιτροπή κατά Pilkington Group, σκέψη 21 ανωτέρω, EU:C:2013:558, σκέψη 38, και της 28ης Νοεμβρίου 2013, EMA κατά AbbVie, C-389/13 P(R), EU:C:2013:794, σκέψη 38].

58 Κατά συνέπεια, στο πλαίσιο της προκείμενης εξετάσεως του επείγοντος, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τα επίμαχα έγγραφα έχουν εμπιστευτικό χαρακτήρα, σύμφωνα με τη συλλογιστική της Γαλλικής Δημοκρατίας κατά την οποία η δημοσιοποίησή τους θα συνιστούσε παράβαση του άρθρου 4, παράγραφος 5, του κανονισμού 1049/2001, στο μέτρο που αυτή επικαλέστηκε λυσιτελώς τις εξαιρέσεις του άρθρου 4, παράγραφος 2, δεύτερη και τρίτη περίπτωση, του εν λόγω κανονισμού. Κατά την ανωτέρω συλλογιστική της Γαλλικής Δημοκρατίας, η βασιμότητα της οποίας πρέπει, κατ' υπόθεση να θεωρηθεί ως δεδομένη, η προβλεπόμενη από την οδηγία 98/34 διαδικασία, η οποία συνιστά δραστηριότητα έρευνας κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, τρίτη περίπτωση, του ανωτέρω κανονισμού, εμφανίζει έντονες ομοιότητες με το προδικαστικό στάδιο της διαδικασίας λόγω παραβάσεως, καθόσον περιλαμβάνει ένα στάδιο διαλόγου μεταξύ του κράτους μέλους και της Επιτροπής, το οποίο σκοπεί να καταστήσει εφικτή τη διαπραγμάτευση και, ενδεχομένως, τη συνδιαλλακτική προσέγγιση των αποκλινουσών θέσεων σχετικά με την ορθή εφαρμογή του δικαίου της Ένωσης. Ο σκοπός αυτός μπορεί να επιτευχθεί μόνο σε κλίμα αδιατάρακτης αμοιβαίας εμπιστοσύνης μεταξύ της Επιτροπής και του οικείου κράτους. Εντούτοις, η δημοσιοποίηση εγγράφων που αντηλλάγησαν κατά τη διάρκεια της ανωτέρω διαδικασίας θα κατάστρεφε την αμοιβαία εμπιστοσύνη και σχεδόν θα εκμηδένιζε τις πιθανότητες επιτεύξεως συμφωνίας. Υπό τις συνθήκες αυτές, η δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων, τα οποία εξέδωσε η Γαλλική Δημοκρατία στο πλαίσιο της εύλογης πίστεώς της ότι αυτά θα τύχουν της ζητηθείσας εμπιστευτικής μεταχειρίσεως εκ μέρους της Επιτροπής, μπορεί να υπονομεύσει την πιθανή υπερασπιστική στρατηγική του εν λόγω κράτους μέλους στο πλαίσιο ενδεχόμενης δικαστικής διαδικασίας η οποία θα κινηθεί από τον αιτούντα τρίτο

κατόπιν της άμεσης εκτελέσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου ή του δικαστηρίου της Ένωσης και με αντικείμενο τη συμφωνία του γαλλικού νόμου 2014-779 με το δίκαιο της Ένωσης (βλ. σκέψη 40 ανωτέρω).

59 Ως φαίνεται, η κατά τα ανωτέρω υπεράσπιση του εν λόγω νόμου συγκαταλέγεται στα κρατικά καθήκοντα με τα οποία είναι επιφορτισμένη η Γαλλική Δημοκρατία και η δημοσιοποίηση των επίμαχων εγγράφων θα έθιγε σοβαρά το καθήκον αυτό. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων, ο οποίος υποχρεούται να εκκινήσει από την προεκτεθείσα παραδοχή, δεν μπορεί να αρνηθεί τη βαρύτητα της ζημίας την οποία θα υποστεί η Γαλλική Δημοκρατία από την άποψη της διακυβεύσεως της εκπληρώσεως των κρατικών καθηκόντων της.

60 Το ίδιο ισχύει και για τον ανεπανόρθωτο χαρακτήρα της ζημίας αυτής.

61 Ειδικότερα, όπως επισήμανε ορθώς η Γαλλική Δημοκρατία, στην περίπτωση της δημοσιοποιήσεως πληροφοριών που τεκμαίρονται ως εμπιστευτικές, είναι προφανές ότι η μεταγενέστερη ακύρωση της προσβαλλόμενης αποφάσεως από το Γενικό Δικαστήριο δεν θα συνεπαγόταν την εξάλειψη της ζημίας που προκλήθηκε εξαιτίας της δημοσιοποιήσεως και συνεπώς την επαναφορά των πραγμάτων στην προτέρα κατάσταση. Δεδομένου ότι η εν προκειμένω προβαλλόμενη ζημία δεν είναι χρηματικού χαρακτήρα, αυτή δεν μπορεί να αποκατασταθεί, μεταξύ άλλων, μέσω χρηματικής αποζημιώσεως κατόπιν της ασκήσεως αγωγής αποζημιώσεως κατά της Επιτροπής (βλ., υπό την έννοια αυτή, διάταξη EMA κατά AbbVie, σκέψη 57 ανωτέρω, EU:C:2013:794, σκέψεις 45 και 46).

62 Λαμβανομένων υπόψη των ανωτέρω σκέψεων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι πληρούται εν προκειμένω η περί επείγοντος προϋπόθεση, δεδομένου ότι αποδεικνύεται επαρκώς κατά νόμον ο κίνδυνος προκλήσεως σοβαρής και ανεπανόρθωτης ζημίας σε βάρος της Γαλλικής Δημοκρατίας.

63 Εξάλλου, η ίδια η Επιτροπή αναγνωρίζει ότι, λαμβανομένης υπόψη της διαδικαστικής ιδιαιτερότητας της υπό κρίση διαφοράς —δηλαδή της άμεσης δημοσιοποιήσεως των επίμαχων εγγράφων σε περίπτωση απορρίψεως της αιτήσεως ασφαλιστικών μέτρων—, θα προκληθεί σοβαρή και ανεπανόρθωτη βλάβη στη δικονομική θέση της Γαλλικής Δημοκρατίας. Ειδικότερα, η δημοσιοποίηση των εν λόγω εγγράφων θα καθιστούσε την κύρια δίκη άνευ αντικειμένου και θα παρήγε κατ' ανάγκην οριστικές συνέπειες, εκτεινόμενες πέραν του κανονικού, δηλαδή του προσωρινού, αντικειμένου της διαδικασίας ασφαλιστικών μέτρων.

64 Κατά συνέπεια, δεδομένου ότι πληρούνται όλες οι συναφώς απαιτούμενες προϋποθέσεις, η αίτηση αναστολής εκτελέσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως πρέπει να γίνει δεκτή.

Για τους λόγους αυτούς,

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

διατάσσει:

1) Αναστέλλει την εκτέλεση της αποφάσεως GESTDEM 2014/6064 της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, της 21ης Απριλίου 2015, σχετικά με επιβεβαιωτική αίτηση για πρόσβαση σε έγγραφα δυνάμει του κανονισμού (ΕΚ) 1049/2001 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 30ής Μαΐου 2001, για την πρόσβαση του κοινού στα έγγραφα του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Συμβουλίου και της Επιτροπής, με την οποία η Επιτροπή επέτρεψε την πρόσβαση σε δύο έγγραφα προερχόμενα από τις γαλλικές αρχές, τα οποία της είχαν διαβιβαστεί στο πλαίσιο της διαδικασίας που προβλέπεται από την οδηγία 98/34/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 22ας Ιουνίου 1998, για την καθιέρωση μιας διαδικασίας πληροφόρησης στον τομέα των τεχνικών προτύπων και προδιαγραφών και των κανόνων σχετικά με τις υπηρεσίες της κοινωνίας των πληροφοριών.

2) Επιφυλάσσεται ως προς τα δικαστικά έξοδα.

Λουξεμβούργο, 1 Σεπτεμβρίου 2015.

Ο Γραμματέας
E. Coulon

Ο Πρόεδρος
M. Jaeger